

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

19 mai 2018 — Ziua Vizitatorului Școlii de Sabat

Prelegere pentru serviciul divin (ora 11:00)

„Domnule, am vrea să vedem pe Isus!”

(o cerere la fel de actuală ca în urmă cu 2000 de ani)

INTRODUCERE

S-a întâmplat într-o dimineață de Sabat, chiar înainte de a mă ridica de pe scaun și a înainta spre pupitru, pentru a rosti predica. Un prieten a urcat treptele platformei, mi-a înmănat un bilețel și s-a întors pe scaunul lui, lângă familie. Am desfăcut bucata de hârtie și am citit mesajul scurt: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus!” (Ioan 12:21). Am înțeles mesajul, am zâmbit și m-am ridicat să predic. Sper să le fi facilitat întâlnirea pe care și-o doreau cu Isus!

A trecut ceva vreme de atunci, dar mesajul de pe acea bucată de hârtie încă mă urmărește...

CUPRINS

Când au fost rostite aceste cuvinte, pregătirile pentru sărbătoarea Paștelui erau intense. Curțile Templului, casele și stăzile Ierusalimului erau înțesate de oaspeți veniți de peste tot, din țară sau din diaspora. Cetatea era ca un furnicar imens de oameni, care se duceau și veneau în permanență. Dacă ai fi putut privi de la înălțime, s-ar fi văzut cum râuri de ființe umane curgeau către și dinspre Templu — locul unde se întâlneau nu doar toate neamurile cucernice de sub cer (Fapte 2:5), ci și toate năzuințele și rugăciunile lor, aduse Dumnezeuului lui Israel. Da, în zilele acelea, Ierusalimul era pieptul din care se ridica strigătul omenirii către cerul care tăcuse timp de patru sute de ani, de la glasul ultimului profet ce fusese auzit, până la Ioan Botezătorul, prin care fusese ruptă această tăcere. Însă, nimeni nu putea să prevadă că, în ziua aceea, glasul lui Dumnezeu avea să fie auzit răsunând din cer și rostogolindu-se peste Ierusalim, peste curțile Templului și peste toți cei aflați acolo.

În timp ce se strecurau cum puteau prin mulțimea pestriță, ucenicii îi auzeau pe oameni discutând despre El. Unii vorbeau cu admirație, în timp ce alții dădeau glas nedumeririi. Cuvintele și faptele Lui nu puteau fi decât de la Dumnezeu, dar fariseii, cărturarii și bătrânii

poporului nu credeau în El. De aceea, unii erau încurcați, neștiind ce să creadă. Auzind, în treacăt vorbele oamenilor, peste ucenici apăsa o așteptare încordată: Se va prezenta poporului ca Fiul lui David sau I se va întâmpla ceva rău?

În fiecare seară, când se retrăgeau împreună cu El la Betania, veștile aduse de cei care veneau de la Ierusalim să-L vadă pe Isus, dar și pe Lazăr cel înviat, nu erau tocmai bune. Intrarea Sa triumfală în Ierusalim, în acalamațiile mulțimii, izgonirea negustorilor din Templu, vaiurile rostite asupra fariseilor și controversesele cu aceștia le dăduseră, inițial, un fel de satisfacție interioară. Dar acum, reflectând la toate acestea, simțămintele lor se schimbaseră. Atunci erau entuziasmați, dar acum, după cele întâmplate în ultimele zile și după zvonurile despre discuțiile din Sinedriu, îi măcina îngrijorarea. Auziseră și ei reproșurile fariseilor, când Isus trecea pe sub poarta Ierusalimului, călare pe măgăruș; văzuseră privirile lor încruntate, când Isus rostea vai după vai în dreptul lor și al cărturarilor; simțiseră asprimea din tonul preoților, pe ai căror vânzători tocmiți îi izgonise Isus din Templu. Dar cel mai mult îi tulbura amintirea lacrimilor Lui, vărsate pentru Ierusalim.

Filip se gândea și el la aceste lucruri, în timp ce-și făcea loc prin mulțime, urmând grupul. Înainte să treacă în curtea iudeilor, în fața sa se opriră câțiva inși. După straiie, păreau greci,¹ dar cine putea ști cu siguranță, când foarte mulți iudei, mai ales cei bogați, imitau atât portul, cât și traiul grecilor? El însuși — Filip — avea nume grecesc și era din Betsaida Galileii, oraș populat în majoritate de greci. Și apoi, ca în fiecare an, veniseră mulți greci la Ierusalim în zilele acelea. Unii erau prozeiți, veniți să participe la sărbătoarea Paștelui; alții veneau doar să se închine și, eventual, să privească.

„Domnule, am vrea să vedem pe Isus!”, spuse unul dintre ei. Filip, care rămăsese în urma grupului, se simți derutat de cererea lor. Un val de întrebări îi năvăli în minte. De ce mă întreabă tocmai pe mine? De ce nu l-au întrebat pe Natanael, care mergea chiar înaintea mea? De ce doresc să-L vadă pe Isus? Dacă sunt spioni ai Sinedriului, trimiși să-L prindă cu vorba? Dacă sunt sicari,² dintre zeloți, vrând să-I facă rău, apoi să se piardă în mulțime, cum fac de obicei? Sau, poate or fi soldați romani, deghizați, trimiși de dregător să-L aresteze? Dar, dacă sunt sinceri...?

---

¹ În limba greacă a Noului Testament există două cuvinte care pot fi traduse prin „greci”: *hellenistoi* și *hellenes*. Ambele se referă la afilierea grecească. Primul — *hellenistoi* — este folosit pentru iudeii vorbitori de greacă sau iudeii elenizați, care trăiau în mediul grecesc sau adoptaseră obiceiurile grecilor. Al doilea — *hellenes* — se referă la etnicii greci propriu-ziși sau greci temători de Dumnezeu (întâlniți frecvent în Faptele Apostolilor). În Ioan 12:20, este folosit al doilea termen, *hellenes*, ceea ce poate sugera că aceștia erau greci, nu iudei elenizați.

² *Sicari* sau cuțitași, de la *sica*, cuțit. Zeloții erau recunoscuți pentru crimele pe care le comiteau în tumultul și înghesuiala mulțimilor, înjunghind victimele și amestecându-se apoi în mulțime, pentru a nu fi prinși.

* * *

Dacă nu ai ști continuarea și te-ai fi aflat în locul lui Filip, ce ai fi făcut? Sau, dacă ai fi întrebat: „De ce vreți să-L vedeți pe Isus?”, ce răspuns crezi că ai fi primit? Poate că te gândești la mai multe variante, dar iată cel mai plauzibil răspuns: „Domnule, am auzit că, ieri, Isus a făcut ordine chiar aici unde ne aflăm noi, în curtea neamurilor, și ar fi spus că Templul trebuie să fie o casă de rugăciune pentru toate popoarele. Am vrea să-L vedem, pentru că ne place mult ce auzim despre El.”

Deci, cum ai fi procedat? Sunt cel puțin două posibilități, două scenarii care ar continua povestea:

Primul scenariu

Ai fi spus: „Îmi pare rău, tocmai a intrat în curtea iudeilor, unde voi nu aveți voie! Și, vedeți bine, în îmbulzeala aceasta, este foarte greu...” Apoi, ai fi plecat de lângă acei greci, străduindu-te să ajungi din urmă grupul ucenicilor. Poate că ai fi istorisit celorlalți întâmplarea, când ai fi considerat că nu mai este vreun pericol. Eventual, când v-ați fi întors, seara, la Betania. Sau ai fi relatat-o mult mai târziu, regretând că nu l-ai spus lui Isus atunci când s-a întâmplat. Dar, oare ai fi putut să ascunzi ceva de Isus, chiar cu intenția bună de a-L proteja?

Al doilea scenariu

Ai fi spus: „Să văd ce pot face... Așteptați aici, până mă întorc!”, apoi te-ai fi dus după Isus și după ucenici, în curtea iudeilor, încercând să transmiți cererea acelor oameni. Dar cum s-o faci? Direct lui Isus? Nu prea îndrăznești. Mai bine să te consulți cu cineva din grup. Poate, cu Andrei... Să-i ceri părerea. Sau să mergeți împreună să-I spuneți lui Isus despre cererea grecilor. Și, cu tot efortul de a răzbate înapoi, prin îmbulzeala mulțimii, l-ați fi însoțit în curtea neamurilor, la discuția cu acei greci.

* * *

Unul dintre aceste scenarii se repetă frecvent și astăzi, în biserica noastră. Sunt oameni interesați de Isus, care vin la biserică și, prin prezența lor, prin atitudinea lor, nu neapărat prin cuvinte, ne adresează această rugămintă: „Am vrea să vedem pe Isus!”. Astăzi, în Biserica Adventistă din întreaga lume, este ziua lor — ziua celor care ne vizitează sau care au devenit prietenii noștri, de-a lungul timpului. Da, în calendarul bisericii noastre, astăzi nu este ziua

vreunui sfânt, care a trăit în veacurile trecute, ci este ziua celor pe care Domnul Isus îi onorează pentru acest interes al lor!

De aceea, în cele ce urmează, am vrea să le arătăm și prețuirea noastră, oferindu-le o amintire a acestei vizite la biserica noastră și rugându-ne pentru ei, prietenii lui Isus și ai noștri.*

[* *Moment festiv: se oferă o amintire fiecărui vizitator și se înalță o rugăciune specială pentru ei*]

ÎNCHEIERE

Este intrigant faptul că autorul Evangheliei nu ne spune dacă Isus a vorbit cu acei greci. Posibil s-o fi făcut. Iar cuvintele înregistrate de Ioan, în Evanghelia sa, să fie un rezumat al acelei conversații. Dar, cum ar fi fost să fii tu acolo, să constați că Isus, impresionat de ce aude, spune: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului!” (Ioan 12:23)? Cum ar fi fost să-L vezi că Se întoarce în curtea neamurilor și vorbește cu grecii? Chiar Se roagă acolo, în prezența lor, iar Dumnezeu Îi răspunde pe loc, făcând să I se audă glasul din cer, glas ce lovește în caldarâmul străzilor, în acoperișurile caselor, în pietrele Templului și în urechile tuturor celor prezenți, făcând să treacă un fior prin inimile lor. Iar tu te miri că mulțimea a început să emită deja interpretări: unii spun că a fost doar un tunet, iar alții cred că un înger a vorbit cu El (Ioan 12:28). Dar tu știi că a fost glasul lui Dumnezeu, pentru că ai înțeles ce a spus.

Așa a fost și va fi întotdeauna, chiar și la biserică: unii aud doar zgomote, în timp ce alții cred că ceva special se întâmplă, dar nu pot explica. Puțini sunt aceia care disting clar vocea lui Dumnezeu, în studiul Școlii de Sabat sau în predica de la serviciul divin. Însă, indiferent de percepțiile diferite ale oamenilor, realitatea este una singură: **Isus este proslăvit!**

Da, în urmă cu două mii de ani, interesul acelor greci L-a determinat pe Isus să spună că sosise ceasul să fie proslăvit. Dar, ce s-ar putea spune în zilele noastre, când interesul în creștere al oamenilor ne va pune în fața aceleiași cereri: „Am vrea să-L vedem pe Isus!”?

Cum li-L vom arăta?

Florian Ristea,
Departamentul Școala de Sabat & Lucrarea Personală
Uniunea Română